

РЕШЕНИЕ

№ 741

гр. София, 10.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 53 състав,
в публично заседание на 26.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стефан Станчев

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **10031** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 38, ал. 7 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК] срещу Решение № ППН-01-313/2018г. от 25.08.2020 г. на Комисията за защита на личните данни (КЗЛД), с което жалбата на Р. Р. Р. е уважена като основателна по отношение на администратора [фирма] за извършено нарушение на чл. 4, ал. 1 (отм.) във вр. с чл. 2, ал. 2, т. 1, предл. 1 (отм.) от ЗЗЛД и на основание чл. 42, ал. 1 от ЗЗЛД (в редакция, ДВ, бр. 81 от 2011 г.) за така установеното нарушение е наложена имуществена санкция в размер на 10 000 лева.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт поради противоречието му с материалноправните разпоредби и съществено нарушение на административно- производствените правила. Счита, че административният орган не е приложил правилно разпоредбите на материалния закон, в частност чл. 4, ал. 1 от ЗЗЛД, съответно и цитирания чл. 6, §1 от Регламент (ЕС) 2016/679. Намира за неправилно заключението на КЗЛД, че доколкото в конкретния случай договор с Р. Р. Р. не е представен, то операторът не е доказал наличие на договорно правоотношение с нея и съответно няма валидно основание за обработка на личните ѝ данни. Поддържа, че незаконосъобразно административният орган е приел, че представените фактури не представляват доказателство за наличие на договор между г- жа Р. и [фирма]. Доводи за обратния извод намира в практиката

на Върховния касационен съд (ВКС) според която фактурата може да се приеме за доказателство за възникнало договорно правоотношение по договор за продажба между страните, доколкото в самата фактура фигурира описание на стоката по вид, стойност, начин на плащане, наименованията на страните и време и място на издаване. Моли съда да отмени обжалваното решение. Претендира разноски по делото.

Жалбоподателят- [фирма], р.пр., в о.с.з. не се явява и не се представлява.

Ответникът- Комисия за защита на личните данни, чрез юриск. Р., в писмени бележки навежда аргументи за недопустимост на жалбата. Сочи, че в нея са релевирани доводи за отмяна на т. 1 от Решение № ППН-01-313/2018г. от 16.01.2019 г., по което вече има влязло в сила съдебно решение. Алтернативно изразява становище за неоснователност на жалбата. Намира, че административният акт е законосъобразен и издаден в съответствие с указанията на съда. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Заинтересованата страна- Р. Р. Р., р.пр., не се явява, не изпраща представител.

Заинтересованата страна- [фирма], р.пр., не се явява, не се представлява.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

По подадена от Р. Р. Р. жалба № ППН-01-313 от 10.05.2018 г. срещу [фирма] и [фирма] в КЗЛД е образувано административно производство. След разглеждане на жалбата в открито заседание на 31.10.2018 г. административният орган постановява Решение № ППН-01-313/2018г. от 16.01.2019 г., с което същата е уважена по отношение на администратора на лични данни [фирма] за извършено нарушение на чл. 6, § 1 във вр. с чл. 5, § 1, б. „а“ предл. 1 от ОРЗД и на основание чл. 58, § 2, б. „и“ във вр. с чл. 83, § 5, б. „а“ от Регламента за така установеното нарушение е наложена имуществена санкция в размер на 10 000 лева. Жалбата е оставена без уважение като неоснователна по отношение на администратора [фирма]. От [фирма] срещу т. 1 на цитираното решение е подадена жалба до АССГ, по която е образувано адм. д. № 1884/2019 г. С Решение № 3504/23.05.2019 г. по адм. д. № 1884/2019 г. на АССГ е отменена т. 1 на Решение № ППН-01-313/2018г. от 16.01.2019 г. на КЗЛД, с която на дружеството е наложена имуществена санкция, поради противоречието ѝ с материалния закон. Преписката е изпратена на административния орган за ново произнасяне при съобразяване на указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на съдебния акт. В тази му част решението е оспорено от [фирма] пред ВАС. С Решение № 4457/15.04.2019 г. по адм. Д. № 9713/2019 г. на ВАС жалбата като неоснователна е оставена без уважение. На заседание на административния орган преписката по жалба № ППН-01-313 от 10.05.2018 г. е докладвана за ново произнасяне по санкционната част на Решение № ППН-01-313/2018 г. от 16.01.2019 г. Във връзка с изпълнение на указанията, съдържащи се в съдебните решения на АССГ и ВАС, Комисията на 25.08.2020 г. постановява процесното Решение № ППН-01-313/2018 г., с което на жалбоподателя на основание чл. 42, ал. 1 от ЗЗЛД (в редакция, ДВ, бр. 81 от 2011 г.) за нарушение на чл. 4, ал. 1 (отм.) във вр. с чл. 2, ал. 2, т. 1, предл. 1 (отм.) от ЗЗЛД е наложена имуществена санкция в размер на 10 000 лева. Решението е връчено на [фирма] на 27.08.2020 г., а жалбата срещу него е подадена на 09.09.2020 г.

При така установеното от фактическа страна, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата, като подадена от лице, адресат на акта, в преклузивния 14-дневен срок и срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, се явява допустима.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Оспореното решение е издадено от компетентен съобразно чл. 38, ал. 1 и ал. 2 във вр. с чл. 10, ал. 1, т. 7 от ЗЗЛД орган, в кръга на правомощията му и в предписаната от закона писмена форма. Актът е мотивиран, съдържа задължителните по чл. 59, ал. 2 от АПК реквизити, както и подписите на лицата, участвали в гласуването (чл. 7, ал. 1 от ЗЗЛД във връзка с чл. 4, ал. 1 от ПДКЗЛДНА). С оглед изложеното и предвид факта, че преписката е върната за ново произнасяне на Комисията по отменената част на решението, а не за ново разглеждане и произнасяне, настоящият съдебен състав намира, че в хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обуславят отмяна на процесния административен акт.

На следващо място, съдът намира възраженията, наведени с жалбата, по отношение материалната законосъобразност на оспорения акт, за неоснователни. Твърденията на жалбоподателя, че е налице валидно сключен трудов договор между него и г-жа Р., както и че съществуването му може да се докаже с представени от страна на дружеството фактури, са ирелевантни в случая. Въпросът, дали дружеството действително е извършило нарушение като е предало лични данни на Р. Р. Р. на [фирма] по силата на сключен между тях договор за цесия, не следва да се обсъжда в настоящото производство, тъй като по него вече е отсъдено с потвърденото от ВАС Решение № 3504/23.05.2019 г. по адм. д. № 1884/2019 г. на АССГ, което е влязло в законна сила. Безспорно е установено, че дружеството не може да докаже наличието на валидно правно основание за така извършената обработка на личните данни на заинтересованата страна, поради което същото носи административна отговорност за незаконнообразното си поведение и подлежи на санкциониране.

В случая, от значение е дали административният орган в Решение № ППН-01-313/2018 г. от 25.08.2020 г. е спазил указанията, дадени му от съда по отношение материалната законосъобразност на акта и по-специално правилната квалификация на нарушението. С оспореното решение, Комисията е наложила на жалбоподателя административно наказание за нарушение разпоредбите на чл. 4, ал. 1 (отм.) във вр. с чл. 2, ал. 2, т. 1, предл. 1 (отм.) от ЗЗЛД.

Нормата на чл. 2 (отм.) от ЗЗЛД определя като лични данни всяка информация, отнасяща се до физическо лице, което е идентифицирано или може да бъде идентифицирано пряко или непряко чрез идентификационен номер или чрез един или повече специфични признаци. Съгласно чл. 2, ал. 1, т. 1 (отм.) от ЗЗЛД обработването на личните данни от страна на администратора следва да е законосъобразно и добросъвестно; личните данни да се събират за конкретни, точно определени и законни цели и да не се обработват допълнително по начин, несъвместим с тези цели; да бъдат относими, свързани с и ненадхвърлящи целите, за които се обработват. Законодателят императивно е установил допустимите хипотези за обработване на лични данни на физически лица в разпоредбата на чл. 4, ал. 1, т. 1-т. 7 (отм.) от ЗЗЛД. Съгласно чл. 4, ал. 1, т. 2 от ЗЗЛД обработването на лични данни е допустимо в случаите, когато физическото лице, за което се отнасят данните, е дало изрично своето съгласие; а съгласно т.3 – и когато, обработването е необходимо за изпълнение на задължения по договор, по който физическото лице, за което се отнасят данните, е страна. В § 1, т.13 от допълнителните разпоредби (ДР) на ЗЗЛД се съдържа дефиниция

за „съгласие на физическото лице“, според която това е всяко свободно изразено, конкретно и информирано волеизявление, с което физическото лице, за което се отнасят личните данни, недвусмислено се съгласява те да бъдат обработвани.

Действащата към момента на издаване на Решение № ППН-01-313/2018 г. от 16.01.2019 г. и впоследствие на оспореното в текущото производство Решение от 25.08.2020 г. правна уредба е тази по ОРЗД, а именно – чл. 6 във вр. чл. 5, § 1, б. “б“, предл. 1-во от Регламент (ЕС) 2016/679. Посочените разпоредби обаче, не са действащи към момента на извършване на нарушението- 21.12.2017 г., тъй като Регламентът не е бил част от действащото българско право и съгласно чл. 99, т. 2 от същия започва да се прилага едва на 25.05.2018 г. Съобразно чл. 142, ал. 1 от АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му, което правило обаче не важи по отношение квалификацията на нарушението. За да се приеме, че едно деяние е нарушение, то трябва да е обявено за такова с действаща към момента на извършването му правна норма, която да е приета за нарушена. Налага се изводът, че извършеното нарушение е следвало да бъде квалифицирано като такова по действащите към момента на извършването му разпоредби. Предвид това КЗЛД е следвало да приложи относимата към случая и действаща към 21.12.2017 г. разпоредба на ЗЗЛД, въпреки, че същата вече е била отменена към момента на постановяване на нарушението. В този смисъл са и мотивите на Решение № 3504/23.05.2019 г. по адм. д. № 1884/2019 г. на АССГ и Решение № 4457/15.04.2019 г. по адм. Д. № 9713/2019 г. на ВАС.

С оглед изложеното правната квалификация на нарушението, дадена с обжалваното решение, е правилна. За нарушения по чл. 2, ал. 2 и ал. 3 и чл. 4 от ЗЗЛД съгласно чл. 42, ал. 1 от ЗЗЛД администраторът на лични данни се наказва с глоба или с имуществена санкция от 10 000 до 100 000 лв. В съответствие с целта на закона, наказанието е индивидуализирано в размер на 10 000 лева, което е в минималния, установен в санкционната разпоредба, размер и не засяга в по- голяма степен от необходимото правата и законните интереси на нарушителя В допълнение следва да се отбележи, че наказуемостта на посоченото деяние не отпада и с влизането в сила на Регламента, който предвижда идентично наказание- имуществена санкция, за идентично нарушение (чл. 6, § 1 във вр. с чл. 5, § 1, б. „а“ предл. 1 от ОРЗД), но с много по- висок размер на наказанието- до 20 000 000 евро. Следователно административният орган, съобразявайки, както естеството и тежестта на нарушението, така и приложимата правна уредба, е определил размер на наказанието, съответстващ на целта, за която актът е издаден.

По изложените съображения настоящият съдебен състав приема така подадената жалба за неоснователна и недоказана и като такава същата следва да бъде отхвърлена. При този изход на спора и на основание чл. 78, ал. 7 от ГПК във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ на ответника следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение в размера на 100 лв.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София-град, 53 - ти състав

Р Е Ш Е Н И Е:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК] срещу Решение № ППН-01-313/2018 от 25.08.2020 г. на Комисията за защита на личните данни.

Решението може да се обжалва пред ВАС в 14-дневен срок от съобщението.

Съдия: